

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opusculum Theologico-Canonicum De Sponsalibus

Kugler, Johann

Norimbergæ, 1705

Quæstio X. An impedimentum publicæ honestatis sit perpetuum, ità ut nec definat Sponsalibus mutuo consensu dissolutis? Ex num. 17.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40883

QUÆSTIO X.

*An impedimentum publicæ honestatis sit
perpetuum, ita ut nec desinat Spon-
salibus mutuo consensu
dissolutis?*

Ex num. 17.

92. **N**egativam sequitur *Barbosa de Offic. & potest. Episc. allegat. 51. n. 188. Gonzalez super cap. 4. de Sponsal. multique alij clari nominis Authores. Sed præponderat affirmativa. Hanc tenet Sanchez l. 7. D. 68. n. 20. Laym. l. 5. tr. 10. p. 4. c. 9. n. 3. Pignatellus tomo 5. Consult. 50. Piasecius in praxi Episc. p. 2. c. 4. n. 19. Mastrius citans Tancredum, Aversam, Brancatum, Fagnanus in c. 4. de Sponsal. Sporer, Wiestner, Oberascher, König, & fusè P. Wex in suo Opusculo Canon. Trident. multis pro hac opinione citatis. Prob. 1°. Impedimentum publicæ honestatis non est introductum per mutuum consensum contrahentium, sed autoritate Ecclesiæ. Ergo nec mutuo consensu tolli potest; & cum certò sciatur introductum, non poterit per conjecturas, aut rationes purè probabiles è sua possessione moveri. Conf. Ex nullo textu constat, quòd voluntas Legislatoris impedimentum hoc statutis, dependeat à perseverantia consensûs contrahentium, ut eo pereunte pereat; sicut v. g. constat ex cap. un. de cognat. legali, quòd im-
pedi-*

pedimentum ex hac cognatione ortum, tollatur per emancipationem. Ergo. Prob. 2. Sponsalia etiam non revocata, magis dissolvuntur per mortem, quam per mutuum consensum (unde mors etiam matrimonium dissolvit, ut det superstiti jus ad secundas nuptias, quod tamen efficere non potest mutuus consensus Conjugium) & tamen mors non tollit publicæ honestatis impedimentum: *c. si quis & seqq. XXVII. q. 2.* ergo nec illud tollet dissolutio Sponsalium per mutuum consensum. 3°. *In cap. Accessit 5. de Desponsat. Impub.* refertur exemplum Sponsalium, mutuo consensu dissolutorum, nec tamen sublatum est publicæ honestatis impedimentum, ut decidit Pontifex. ergo. Nec obstat quod ea Sponsalia intercesserint inter impuberes, & dissoluta sint ex eo, quod fortè una pars tantum resilierit: nam ratio quam ibidem assignat Pontifex, valet pro quibuscunque Sponsalibus, etiam mutuo consensu dissolutis; ait enim: *In honestum videtur, ut matrem habeat, cujus filia fuit sibi desponsata.*

93. Ob. 1°. Impedimentum publicæ honestatis fundatur in mutuo consensu. Ergo per eundem tollitur. *c. Omnis res 1. de R. J. l. Nihil 35. ff. de R. J.* R. I. Etiam per mortem cessat mutuus consensus, licet non revocatus, aliàs superstes conjunx non auderet transire ad secundas nuptias; & tamen non cessat illud impedimentum. R. II. Fundatur in consensu, ut fiat primâ vice C. ut semel introductum perseveret N. sic etiam matrimonium fundatur in mutuo
con-

consensu ; neque tamen per eum dissolvitur. Ratio ulterior est : quia semper verum manet , aliquem jam semel fuisse desponsatum. Ergo juxta *c. Accessit , de Despons. Impub.* semper inhonestum videtur , ut Sponsæ consanguineam in primo gradu ducat. *R.* III. Fundatur per accidens ex libera dispositione Ecclesiæ , volentis illud esse perpetuum *C.* fundatur per se , tanquam proprietas in sua radice *N.* Antec. & Conseq.

94. Ob. 2°. Cum Gonzalez. Qui moritur , si contractum non revocet , censetur in illo moraliter perseverare , & cessare si eum revocet. Ergo mirum non est , quòd in Sponso post mortem compartis perseveret impedimentum , si Sponsalia non erant mutuo consensu dissoluta. Ergo ex opposito illud cessat : si Sponsalia mutuo consensu sublata sunt. Antec. prob. *arg. l. 4. in princ. ff. de Manumis. Vindicta. §. l. Quæsitum 8. §. Quod à Titio. 1. & l. Cum precario 12. ff. de precario , c. 7. v. Nequaquam de Offic. Judic. Deleg. R. D.* Anteced. censetur in illo perseverare , & è contra cessare contractus revocatus , si ille unicè dependeat à voluntate contrahentis , quales contractus in adductis juribus allegantur , *C.* Si non dependeat à voluntate contrahentium , sicut non dependet in esse impedimentum publicæ honestatis , licèt aliquomodo ab ea dependeat in fieri *N.* Antec. & utramque Conseq.

95. Ob. 3°. Ex *Tridentino Sess. 24. c. 3. de Reform. Matrim.* Non datur impedimentum publicæ honestatis, ubi Sponsalia sunt *ex quacunque ratione* invalida, atqui per mutuum consensum dissoluta, sunt aliquâ ratione invalida. Ergo. Resp. D. Maj. Ubi sunt quâcunque ratione invalida in fieri, & primâ vice C. ubi semel valida, cessant esse valida N. Maj. ut patet ex ratione quam allegat Pontifex *in cap. Accessit. cit.* Aliàs etiam post mortem compartis, vel impedimento aliquo v. g. ligaminis, Ordinis &c. superveniente, & Sponsalia extinguente, cessabit impedimentum publicæ honestatis.

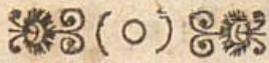
96. Ob. 4°. Sponsalia sunt quid principale, impedimentum est accessorium; atqui sublato principali perit accessorium. Ergo sublatis mutuo consensu Sponsalibus, perit impedimentum publicæ honestatis. Hoc argumentum probaret illud pariter perire, quocunque modo Sponsalia dissolvantur: vel Sponsalibus, aut matrimonio per mortem dissoluto, vel per ingressum in Religionem cessare in parte superstite quodlibet impedimentum. In forma Resp. N. Antec. nam impedimentum illud non est propriè accessorium ex natura rei cum Sponsalibus connexum; sed libera voluntate Ecclesiæ introductum, adeoque per ejus solius revocationem, vel dispensationem auferibile.

97. Ob.

97. Ob. 5°. Sacra Congregatio Cardinalium declaravit, sublati per mutuū consensum Sponsalibus, etiam perire publicæ honestatis impedimentum. Ergo. Resp. 1°. ex Pignatello cit. In declaratione, quæ ab Adversariis jactatur, tantum hoc dici, quod Sponsalia per mutuū consensum verè dissolvantur; & fiant invalida; ita ut non habeant indissolubilitatem, sicut matrimonia; & quidem juxta Brancatum apud Mastrium invalida tantum fiunt, quoad effectum prohibendi secunda Sponsalia: non verò tollendi impedimentum publicæ honestatis, obstant nuptiis cum consanguinea prioris Sponsæ. Resp. 2°. Illam declarationem esse apogrypham; cui veriores duas opponit Pignatellus, nostram sententiam approbantes: celebrior est illa, & teste Mastrio in praxi recepta; ab Aversa in Curia Romana bene versato, à Fagnano Juris Consulto Romano, à Lugone, Sporer, P. Wex, König, Oberascher &c. citata, quæ prodiit sub Alexandro VII. & omne dubium abstulit, ita ut P. Wex sententiam oppositam, nec amplius probabilem esse existimet, eamque prius doctam revocaverint in suis scriptis Bonacina, Gobat, & Tamburinus.

98. Hic opportunè P. Wex notat ex Fagnano: ut declaratio Congregationis sit authentica, hæc tria requiri. 1°. Ut fiat consulto, & approbante Pontifice. 2°. Ut sit in re præcisè ad mores, non verò ad fidem pertinente.

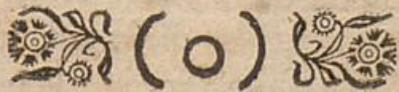
3. Ut

3°. Ut expediatur in forma authentica, hoc est cum sigillo Congregationis & subscriptione Cardinalium, & Secretarij Congregationis.

99. Resp. Ante notitiam præfatæ declarationis authenticæ, multi post dissoluta mutuo consensu Sponsalia iniverunt cum prioris Sponsæ confanguineis matrimonia, & hæc erant valida. Ergo in illis non perseveravit impedimentum publicæ honestatis. Resp. D. ultimam partem antecedentis: Erant valida per accidens, vel ex dispensatione tacita C. erant valida per se, aut sinè dispensatione N. Antec. & Conseq. Nam ut arguit Sporer ex Gobat; ille agit legitimè, & validè, qui se bona fide conformat legi existimatæ, quam putat existere; illi autem se sic conformârunt, putabant enim extare declarationem genuinam, negantem in prædictis perdurare impedimentum. Ergo. Præterea ipso facto Ecclesia dispensare solet cum Conjugibus in impedimentis à se statutis, si illi verè probabilem Sententiam secuti, bonâ fide processerunt, ut fusè & solidè probat *Cardenas Dissertat. 2. art.*

3. à num. 529. *Crisis
Theologica.*

PARS